

Tento příběh začíná jednoho dne, kdy jsem se rozhodl prozkoumat francouzské Alpy. Krajina byla velice suchá, všude samá tráva a žádný les. Několik dnů jsem nemohl najít vodu a už jsem myslel, že zemřu žízní.

Naštěstí jsem potkal muže, pastýře, a ten mi ukázal studánku. Jedinou, která byla široko daleko a kterou sám vybudoval. Překvapilo mě, že tady vůbec někdo žije.

Požádal jsem muže, zda u něj můžu pár dní zůstat. Nevadilo mu to. Moc nemluvil, ale hodně mě toho naučil. Každý večer přebíral žaludy. 100 jich namočil přes noc do vody a šel spát.

Ráno vždy všech 100 žaludů zasadil. Tak to dělal všechny dny, které jsem u něj strávil.

Když jsem se z Alp vrátil domů, začala 1. světová válka. Musel jsem nastoupit do boje.

Po 20 letech jsem se opět vrátil do Alp na místo, kde mě muž, který sázel stromy, pohostil. Myslel jsem, že už umřel, ale byl zdravý a každý den chodil sázet stromy. Už nechodil pár metrů od své chýše, ale 20 kilometrů. Tak velký byl les, který vlastníma rukama vysázel.

Díky novému lesu se tak do kraje vrátila voda, našel jsem několik nových studánek. To les vodu v krajině držel. Celý kraj se tak změnil. A to díky jednomu muži, který sázel stromy.

Jeho les byl nakonec vyhlášen chráněnou oblastí a byl tak pod ochranou státu a nikdo ho nesměl kácet a ničit.